

Landet og ogsaa gennem sine Programudtalelser har sagt god for Bedriftsraads-tanken.

Og kommer vi til Partiet Venstre, synes jeg, at jeg har Lov til at tro, at det vil skænke denne Sag en overordentlig velvillig Overvejelse, at man hos dette Parti kan vente en vis Lydhørhed overfor dette Forslag. Og det tror jeg ikke alene af Hensyn til de Udtalelser, der er faldet hist og her fra enkelte Venstrerepræsentanter, men fordi hele den Samfundsklasse, som Partiet hviler paa, Landboerne, som ingen andre har vist Forstaaelse af Kravet om det fulde Udbytte til Arbejdets Udøvere. Venstre har, saa smukt som ske kan, vist, hvorledes man bærer sig ad. Det kan blot ikke gøres fra Arbejdernes Side paa samme Maade. Der er nemlig Forskel paa Arbejderne og selvstændige Landmænd. Man kan ikke stykke Industrien ud, som Ministeren sagde i sin Forelæggelsestale, Arbejderne har heller ikke de Midler, som Landbrugerne har haft. Landboerne har som ingen anden gennemført det i saa vid Udstrækning som muligt at ophæve Mellemandleravancen og gøre Vejen fra Producent til Forbruger saa kort som muligt. Det er sket ved Oprettelsen af Mejerier, Slagterier, Salgsforeninger, man har omgaaedes med Tanken om at oprette eget Rederi, man har i det hele søgt at inddrage saa vidt muligt alle Mellemedlene fra Producent til Forbruger i England eller, hvor det nu er, i det hele at overtage alle de Processer, der skal foregaa, fra Varen gaar ud af Gaarden, til den havner hos Adressaten. Man har i det hele vist os, hvorledes man kan skaffe sig det fulde Udbytte af den Arbejdskraft, som Landbruget har lagt paa sin Jord. Og ikke alene som Producent, men ogsaa som Forbruger har Landbrugets Mænd vist os Vejen, og de fortjener Tak for det.

Ogsaa for de Varer, de skal bruge, søger de at gøre Vejen saa kort som vel muligt fra Producenten til sig selv, og det ikke alene gennem Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger, hvor man søger at fordele Varerne og selv tager Avancen paa de Varer, man skal købe, men ogsaa ved at oprette Fabriksvirksomheder og Produktionsvirksomheder, saa man baade selv producerer og forhandler den Vare, man skal bruge. Hvis vi ser paa Fællesforeningen af Danmarks Brugsforeningers Virksomhed, viser det sig, at det langt fra er Mellemandlerfortjenesten paa Forhandlingen af Produkterne, der spiller den største Rolle. Man ser, at de har Virksomheder som Røg- og Skraatobaks- og

Cigarfabrikker, Kafferisteri, Chokoladefabrik, Sukkervare- og Konfektfabrik, Skotøjsfabrik, Trikotagefabrik, Fabrik for Herre- og Damekonfektion, Garveri, Sadelmageri og Træskoafdeling, Margarinefabrik, Reb-fabrik, Blødsøbefabrik, Sennopsfabrik og teknisk-kemisk Fabrik. De har Lager af Kolonialvarer, Isenkram, Manufaktur, Frø, Papir, Cykler, Trælast og selvfølgelig Lager af alle deres egne Produkter. Man ser altsaa, at Landbruget gennem Fællesforeningen af Danmarks Brugsforeninger baade optræder som Producent, som Forhandler og som Forbruger indenfor samme Organisation, og naar Talen er om at sende deres egne Produkter ud, søger de gennem deres Salgsforeninger og alt det, jeg her har nævnt, at gøre Vejen saa kort som muligt.

Hvordan kunde man nu tænke sig, at Partiet Venstre, som i saa høj Grad hviler paa Landbruget og dets Mænd, skulde stille sig ganske uforstaaende overfor Kravet om, at Lønarbejderne under den Form, som er den eneste mulige, faar, om ikke straks, saa dog efterhaanden en vis Chance for at faa det fulde Udbytte af deres Arbejde? Det forekommer mig, at hvis man vil tænke en lille Smule logisk, maa det være tilladt at tro, at Partiet Venstre vil laane dette Lovforslag et overordentlig velvilligt Øre, thi man kan jo ikke tro, at de skulde mene, at hvad der er Ret for dem, maa være Uret for Arbejderne.

Til Slutning skal jeg saa sige et Par Ord om det konservative Folkeparti. Overfor det tør jeg vel ikke nære det samme lysegrønne Haab, som jeg nærer til Venstres Bistand. Jeg tør vel ikke vente Bistand fra Lockout-Herrernes Parti, fra Bladet „Arbejdsgiveren“s Parti, fra dem, som først og fremmest repræsenterer de Folk, som i disse Dage ikke alene bliver fornærmede, naar man taler om Arbejdernes Andel i Ledelsen af Fabrikkerne, men endogsaa med Haardhed kræver, at Arbejderne skal have endnu mindre Udbytte af deres Arbejde, at deres Løn endogsaa skal sættes ned paa en Tid, da Priserne paa de Varer, de skal bruge, bevisligt er steget. Naturligvis, det ærede Medlem Hr. Pürschel, som er Formand for den konservative Gruppe, og som saa varmt talte de 400 øverste Embedsmænds Sag, om ham tror jeg nogenlunde, man kan forvente, at han vil gaa mod en saadan Nedsabling af fattige Arbejderes Kaar. Men i det store og hele kan jeg vel ikke forvente noget særligt Hensyn fra det Parti. Man vil naturligvis sige som saa: Her er ikke Tale om, hvad der er Ret, eller hvad der ikke er Ret for